straffelse i de andres Paasyn. Dette var et langtfra behageligt Arbejde, men syntes nødvendigt. Saa en Dag fik han en Ide. »Drenge, nu skal I høre, hvad Lanky og Curly har at sige til deres eget Forsvar, og I kan saa dømme, om de er skyldige eller ej.« Tilskuerne rettede sig, og en interesseret Hvisken gik gennem Rækkerne. Lanky vendte sig til sin Kammerat og mumlede: »Den er værre.«

»Jæ tow ingen Ævler,« raabte han med et Grin. Men da han mødte Refleksen af Grinet i de nys ansatte Dommeres Ansigter, blegnede Lanky, og han prøvede et nyt Forsvarsmiddel.

»I har allesammen tawen Ævler!«

Tavsheden syntes truende. Han prøvede endnu engang:

»Det var ikke mig, det var Curly!«

Dette blev for galt, og Raabene »skam Dig!« hilste dette hans sidste Forsøg, og han satte sig fortabt ned.

»Skyldig eller ikke-skyldig?« spurgte Mr. George.

Tavshed.

En bagved rejste sig og sagde: »Far George mener, gore han det, eller gore han det ikke?«

»Han gore det!« lød det i Kor, og Straffen, der paafulgte, blev givet med fuldt Bifald.

Da Turen kom til Curly, havde han lært saameget, at han straks sagde, at han havde taget Æbler, lovede aldrig at gøre det igen; og skønt han dømtes skyldig, foresloges det at lade Naade gaa for Ret, og Dommeren efterkom Forbønnen.

Det næste Trin var naturligt om ikke selvfølgeligt. En Vej skulde anlægges og Sten hugges, og Mr. George bestemte, at dette Arbejde kunde bruges i Stedet for Prygl. Den Dag, dette sattes i Kraft, hørte han en Dreng sige til en anden: »Hør, jæ vilde ønske, han ha'e slaet os og ladt os gaa, saa ha'e det væt ovre mæ det samme.«

Han mærkede nok, at dette var den almindelige Mening, thi herefter skete der en synlig Nedgang i Antallet af »Forbrydelserne«. Men der var endnu et, der maatte læres. En Dag var Mr. George's Assistent syg; han kunde ikke sætte dem til haardt Arbejde uden nogen til at have Tilsyn, og han kunde ikke faa sig selv til at vende tilbage til Pryglestraffen.

Der var en stor Dreng, hvem han ikke syntes at være kommen nær. Alle Tilløb tilbagevistes muggent med tilsyneladende Ligegyldighed. Mr. George nikkede til ham. »Banjo, kom her.« Drengen rejste sig trevent i den Tro, at nu gjaldt det ham for et eller andet, han havde bedrevet.

»Jeg vil ansætte dig som Politi; det skal være dit Hverv at se til, at Drengene gør deres Arbejde.«

Øjnene fik Liv. »Jeg skal nok passe, de rapper sig,« sagde han; og han fik dem til at rappe sig, og det saa grundigt, at det varede Dage, før nogen Rettergang var nødvendig.

Saameget havde Mr. George lært, at *Lovbryderen kan vendes til Lovgiver.* Det Efteraar, sagde Mr. George, gik jeg og tænkte: hvorfor kan de ikke lige saa godt tjene deres Føde? Kommer de ud i Verden, maa de dog gøre det — ja, det skulde de. Vilde det gaa? Det blev en haard Tørn. Men vil man ikke arbejde, faar man heller ikke noget at leve af, hvorfor lære det modsatte her? Skal det gøres, maa man finde nogen Industri, der sætter dem i Stand dertil. Hvordan? Paa Verdensmarkedet vil, hvad de kan gøre, ikke være tilstrækkeligt til at skaffe dem ordentlig Kost. Vi maa indrette et Pengesystem, der svarer til deres Fornødenheder, og som denne lille Kommune vil antage som Byttemiddel. Og en Bank? Ja en Bank, hvor de kan deponere deres Fortjeneste, — og hvorved de kan lære at spare. Og naar de drager bort, maa Kommunens Penge kunne omsættes i de Forenede Staters Penge. Saaledes erhverver de sig Ejendom. Denne maa beskyttes. Hvorledes? De har vist sig villige til at bøje sig for de Love, jeg har brugt til Beskyttelse af andres Ejendom, hvorfor saa ikke lide paa, at de vil give Love til Beskyttelse af deres egen? Ja, vi vil have en lovgivende Magt, der giver Love, og en Domstol med Forhør af Lovbryderne. Drengene skal give Lovene saavelsom udføre dem. Hvad skal jeg kalde denne Organisation? Jeg har ikke kendt noget tilsvarende. Og dog synes det ikke helt nyt. Det er jo nærmest Selvstyre. Det er en Drenge-Republik, det maa være Navnet: De Unges Republik. Saaledes blev George's »De unges Republik« til. —

Nu har den en Grund paa 150 Tønder Land, der ejes af et Raad af Tillidsmænd, og desuden faktisk Benyttelsen af 150 Tønder til, som ejes af Mr. George og nogle andre af Republikens Beskyttere,